

Միպիլ

Հայ լեզվին

Դո՛ւն առաջին վանկ շրթունքիս, առաջին վանկ իմ հոգվույս,
Նախկի՛ն հնչյուն իմ մանկական լեզվիս հեզ,
Որով լացի ու երգեցի միշտ հուզումներս, իդձս ու հույս,
Իմ մայրենի քաղցրի՛կ բարբառ, ողջո՛ւյն քեզ:

Քու բառերեղ արևեն վառ ու բյուրեղեն ալ վըճիտ՝
Իմ հոգվույս մեջ բոց մը կաթեց մշտակեզ,
Հուր ծարավ մը անհունության, բարվույն, մեծին ճշմարիտ.
Ո՛վ մանկությանս ազնիվ լեզու, կ'օրհնե՛ս քեզ:

Տարիներով թափառական օտար երկիր ու վայրեր,
Չուրկ մնացի ընտանիքես, տընակես.
Այլ քու կարոտդ անդարման ցավն եղավ սրտիս կարևեր,
Ո՛վ իմ լեզուս, ամեն իդձ գո՛հ ըլլա քեզ:

Չարմանահրաշ վըսեն թարդման դուն սրբությանց անմատույց,
Դուն արձագանգ հայ անցյալին, կյանքին վես,
Տիտաններու, քերթողներու անմահ փառքին ապացույց,
Ո՛վ վեհ բարբառ իմ հայրերուս, պատի՛վ քեզ:

Ալեծաղիկ կատարներու անմահ գավակ դարավոր,
Ծոցեղ անշեջ ճառագայթներ կը կը ժայթքես.
Մշտափթիթ գարուն մ'անանց կը պըսակե դենքդ աղվոր,

Անգուգական, քնքուշ լեզուս, համբո՛ւյր քեզ:

Դուն Մեսրոպին ու Սահակին շունչին թրթումը ոսկի,
Որ հայրենի հուշերն անդուլ կ'եղերգես.

Իր պաշտելի ավանդությանց, նշխարներուն սուրբ ըսկիհ,
Ո՛վ աննման չքնաղ լեզու, բուրվա՛ն դեզ:

Ծով ծիածան որ կը գրլես լայն կոհակներդ այգաբեր.
Մերթ գոհարներ ծավալելով, մերթ բեհեզ,
Մերթ սաղմոսներ ծփծփալով, մերթ վեպեր,
Ո՛վ հայ լեզուս իմ պաշտելի, ողջո՛ւյն քեզ:

Դուն թոթոացիր անտառներու սոսիներուն տակ ըստեպ,
Հայ ուշուղին քնարին պարծանքն եղար վես.
Հիմա կ'երգես գավակներուդ նժդեհ կյանքը երաշխեսպ,
Քերթողներու անմահ բարբառ, բյո՛ւր փառք քեզ:

Օրհնյա՛լ ըլլան մեր հայրերը, որոնք թեն ցիր ու ցան,
Մութ օրերուն՝ մոլորած չոր շյուղին պես.
Մոռցան իրենց տունն ու տեղը, գավակներնին ուրացան,
Իրենց անձն ալ, բայց չը մոռցան երբեք քեզ:

Օրհնյա՛լ ըլլան մեր մայրերը, որենք ըզքեզ սընուցին,
Իրենց շունչովն ու աղոթքով սրտակեզ.
Խարխուլ, փրլած կտուրին տակ, կարոտ պատուո՞ւմ հացին,
Գուրգուրանքով պահպանեցին միշտ ըզքեզ:

Թո՛ղ որ ես ալ, մեր հայրերու հետին գավակը թշվառ,
Սուրբ տաճարիդ ոտքը բերեմ ողջակեզ
Միշտ տառապած, երբեք շիջած սիրտես կայծ մը խամդավառ,
Հոգով պաշտեմ ու քընարովս օրհնեմ քեզ:

